

[Erling Christensen]

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det kan jo være svært at forudse, hvad der faktisk vil ske, hvis dette lovforslag bliver vedtaget, for det vil også afhænge af, på hvilke strækninger man vil foretage disse justeringer af den maksimale hastighed.

Men én ting er i hvert fald sikker – det skal også være en enkelt bemærkning til hr. Nør Christensen – nemlig at hvis hastigheden forøges, så forøges også bremselængden. Hvis ikke chaufførens reaktionstid samtidig nedsættes, så bliver tidsrummet, inden man når den genstand, man eventuelt er ved at kolliderer med, mindre, og dermed vil risikoen for ulykker på vejene stige.

(Kort bemærkning).

Nør Christensen (CD):

Jeg kan altså ikke dy mig for en kort bemærkning.

Nu taler man om, at der køres for tæt. Jamen vi ved alle sammen godt, at harmonikaklubben holder hvervemøde rundt omkring, men hvad har det med farten at gøre? Er det farten, der er skyld i det? Nej, det kan være og er andre forhold, der gør sig gældende. Når harmonikaklubben holder hvervemøde, er det som oftest i tåget og usigtbart vejr.

Det, jeg var inde på i mit indlæg, var, at jeg ønskede, at man skulle gøre opmærksom på – forsøgsvis bare på en enkelt strækning – ved skiltning, at det er vigtigt at holde afstand.

Og så har jeg stadig væk ikke fået dokumenteret, hvordan man har fundet ud af, at farten dræber to hver dag. Det findes intet sted, men påstanden er der stadig væk. Der findes intet belæg for nogetsteds, at det er farten, der dræber. Jeg benægter ikke, at der dræbes mange i trafikken, og hver eneste, der dræbes, er én for meget, men at det er farten, der er skyld i det, bestrider jeg på det allervesteste.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Det hjælper ikke, at hr. Nør Christensen bliver ved med at gentage det, han har sagt ikke alene ved denne forhandling, men også ved tidligere forhandlinger. Det er en afsporing af debatten, og det er en afsporing af de kendsgerninger, der ligger foran os.

»Sandsynligheden for at overse en fare eller opdage den for sent vokser med farten. Også den distance, der tilbagelægges, før den nødvendige handling iværksættes, vokser med farten. Muligheden for eventuelt at styre udenom reduceres, når farten stiger. Samme vej går det med muligheden for at undgå en påkørsel ved at bremse. Og sker der en påkørsel, vokser dens alvorlighed med kvadratet på hastigheden i kollisionøjeblikket.«

Det var et citat fra en kronik i Fyens Stiftstidende den 22. marts 1991 af civilingeniør, forskningschef Jørgen Christensen i Rådet for Trafiksikkerhedsforskning.

Det, der var mit budskab til fru Elisabeth Arnold, var – det synes jeg er væsentligt at lægge mærke til – at min påstand er, at når vi får denne kontrol indført, så vokser gennemsnitshastigheden ikke i forhold til i dag. Bremselængden ved en eventuel forhøjelse af hastighedsgrænsen vil blive lige så lang, som den er i dag, fordi gennemsnitshastigheden i dag på vores motorveje er, som nævnt tidligere, i hvert fald i bemærkningerne, omkring 110 km i timen.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Dengang i et lykkeligt liv, hvor jeg skulle fortælle andre mennesker om den menneskelige fysiologi, lavede vi den lille øvelse at holde et stykke papir, og så skulle en prøve at gribe det. Det viser sig faktisk, at den tid, det tager papiret at falde, er kortere end den menneskelige reaktionsevne.

Jeg synes, at hr. Nør Christensen skal huske, når han snakker om den menneskelige faktor, at den også er påvirket af den situation, man befinder sig i.

Jeg synes, det vil være kedeligt, hvis denne harmonikaklub skal udvikle sig til en klub, der er så tæt sammentømt, at det ikke er muligt at skelne det enkelte medlem.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, det er mere om harmonikaklubben. Det er jo ikke sikkert, det er så frygtelig interessant i forbindelse med harmonikasammenstød, at hastighedsgrænserne bliver sat op til 90 eller 120 km i timen. Hvis det er tåget eller usigtbart vejr, som hr. Nør Christensen sagde før, så skal far-